

Bernd Perplies & Christian Humberg

STRÁŽCI AQUATERRY

YOUNG ADULT SÉRIE

STRÁŽCI AQUATERRY

Bernd Perplies & Christian Humberg

DIE WÄCHTER VON AQUATERRA

© 2018 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marie Lobpreis, 2019

Cover © Timo Kümmel, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-354-1 (pdf)

Bernd Perplies & Christian Humberg

AQUATERRY

STRÁŽCI

*Pro všechny mladé snílky
Je ve vaší moci vylepšit svět.*

Prolog

MALÁ MODRÁ

Svět byl modrý s bílými skvrnami a měl velikost mince. Alespoň to takhle bylo na obrazovce, kterou Tresk sledoval. Monitor se nacházel na zdi namalované písčnou žlutou v přepychové kabině na palubě vesmírné lodi *Hachmarr*, kterou Tresk a jeho otec cestovali.

Pro kapitána a posádku byl jeho otec velvyslancem Katharrlonu, vyslancem domovského světa kočičáckých Karadémů, nejdůležitějšího národa v celé galaxii – přinejmenším tak se to říkalo na Katharrlonu. Pro Treska to byl jednoduše Manurr, chytrý a odvážný muž, i když jako velvyslanec bojoval spíše slovy než zbraněmi.

To nebylo zrovna špatné, ale mamínčino povolání považoval Tresk za napínavější. Caita velela vesmírné lodi, která byla nejméně dvakrát tak větší než *Hachmarr*, a kromě toho měla na palubě mnohem více zbraní a spoustu válečníků, což na Treska dělalo ohromný dojem. Avšak nevýhoda toho, mít matku, která slouží ve vojsku, spočívala v tom, že byla někdy na cestách i několik měsíců, kdykoli nastal konflikt s jedním z kosmických sousedů Karadémů. A kolem Katharrlonu byla spousta válečných národů.

Momentálně Karadémové bojovali s broukovitými Hrůziány o – pokud tomu Tresk dobře rozuměl – pár

nudných planet v kosmu, na kterých se ani nedalo bydlet, které byly ale bohaté na nerosty: kutanium, tritolium, zrovna takové materiály, které byly zapotřebí při stavbě vesmírných lodí. Treskovi to připadalo celkem hloupé, že Hrůziánové a jeho vlastní národ vyslali tolik vesmírných lodí, které jsou v bitvách zničeny, jenom aby dobyli pár planet, s jejichž nerosty potom mohli postavit nové vesmírné lodě. Bylo by přece nepochybně mnohem smysluplnější a levnější si toto nerostné bohatství jednoduše mezi sebou rozdělit a na oplátku neztratit jedinou vesmírnou loď. Ale když otci toto řešení navrhoval, Manurr se pouze zasmál a podrbal ho drápy za ušima. „Máš určitě pravdu, můj synu,“ řekl, „ale tak politika nefunguje.“ Jak přesně namísto toho politika fungovala, ovšem také neuměl Treskovi vysvětlit.

Každopádně byla v tomto konfliktu zapletená také jeho matka a její bitevní křižník *Iridoom*. Proto se musela Caíta už před dvěma měsíci s Treskem a Manurrem rozloučit.

Od té doby žili Tresk a jeho otec sami – až tedy na ty asi dva tucty zřízenců, včetně rádců, bezpečnostního personálu, kuchaře, a dokonce i osobního pečovatele o srst, kteří všichni patřili k jeho družině.

A potom se naskytla takováto „jedinečná příležitost“, jak to Manurr vyjádřil. Nabídl mu, doteď diplomatovi druhé třídy v hlavním městě Katharrlonu, post velvyslance. Nový svět, zajímavý, galaktickou politikou ještě téměř nedotčený národ, který toužil poznat velikost Karadémů. Předchůdce Treskova otce musel opustit svou funkci ze zdravotních důvodů, a proto krátkodobě vyvstala tato šance.

„Budu povýšen na diplomata první třídy a smím zastupovat celý Katharrlon,“ vyprávěl otec Treskovi s rozzářenýma očima. „To je veliká pocta.“

„Jaký to má háček?“ chtěl vědět Tresk.

Háček byl v tom, že stanoviště musí být obsazeno na nejméně dva roky, aby si lidé toho světa nemuseli stále zvykat na nového velvyslance. Byli by tedy celkem dlouho pryč z domu.

„A co Caíta?“ zeptal se Tresk. Jako Karadém oslovoval své rodiče vždy jménem.

„Už jsem s ní mluvil,“ odpověděl Manurr. „Souhlasí s přeložením a dorazí později, jakmile porazí Hrůziány. To potrvá nanejvýš ještě pár týdnů, říká.“

A tak krátce nato vypluli s *Hachmarrem*, rychlou a velmi moderní vesmírnou lodí vlády Katharrlonu. Jejich cíl: tato malá modrá planeta na obrazovce.

„A?“ zeptal se Manurr Treska, když si stoupl za něj a položil mu na rameno packu pokrytou kaštanově hnědou srstí. „Co na to říkáš?“

„Ještě nevím,“ zabrblal Tresk a vzhlédl k otci. Kvůli celé té záležitosti byl stále ještě trochu na Manurra našťvaný. Přece jen musel kvůli otcově práci opustit svůj dům, své přátele a svoji lezeckou zeď. Přitom mu bylo celkem jedno, zda se ti cizinci tam dole o velikosti Karadémů dozvědí, nebo ne.

„Bude se ti tam líbit, uvidíš,“ řekl Manurr a lehce se pousmál, což odhalilo jeho ostré špičáky. „Aquaterra je velkolepé místo.“

„Hm,“ zabručel Tresk.

Manurr před odletem nařídil svému tajemníkovi Tahatzovi, aby pro Treska sestavil informační balíček s hologramem, hudbou a texty. Mělo mu to přiblížit

jeho nový domov. Tresk však trucoval a až doteď na něj ani nemrkl. Věděl jenom, že Aquaterra bylo město, které leželo na umělém ostrově uprostřed obrovitánského moře. Nezeptal se, ale odhadoval, že nejbližší lezecká zeď je vzdálená minimálně tisíc megaskoků. Proto nemohla být Aquaterra vůbec skvělé místo, přinejlepším snesitelné až přijatelné. A právě proto by se mělo tohle město pořádně snažit!

Manurr vzdychl. „Pojď, já myslím, že se potřebuješ na náš domov podívat z jiné perspektivy.“ Obrátil se ke dveřím jejich kabiny.

Tresk povinně ťápal za svým otcem. „Kam jdeme?“
Velvyslancovy vousy zacukaly. „K pozorovací palubě.“

Takzvaná pozorovací paluba ležela zcela na přídi *Hachmaru* a byla vybavena obrovskou kopulí z prakticky nezničitelného titanového krystalu. Když jste stáli tam vpředu, tak jako Tresk a Manurr v této chvíli, a dívali se ven, mohli jste málem zapomenout, že se nacházíte na palubě vesmírné lodi.

Výhled byl dechberoucí. Působilo to velkolepě, jak před nimi visela zeměkoule v temnotě vesmíru. Tresk viděl modré oceány a hnědé kontinenty, které byly částečně zakryty kusy bílých mraků. Na samém pravém okraji byl ale svět pohlcen temnou nocí, kterou prosvítaly jen droboučné tečky a každíčka jedna byla ve skutečnosti velkým městem plným živých bytostí.

Vysoko nad planetou viselo ve vesmíru vícero metalicky lesklých obrazců, jeden neobyčejnější než druhý. Jeden z nich vypadal jako chaotické seskupení bílých válců, které byly obklopeny rozsáhlými poli solárních panelů. Další připomínal Treskovi velikánský modře

zbarvený list, v jehož stonku žhnul pohon a jehož žilky se zdály být okny. Jiné vesmírné plavidlo zase nebylo nic víc než hranatá bedna z rezavě hnědého železa, ke kterému bylo přivařeno pár dalších bloků. V každém případě budil dojem svými šesti velikánskými motory a mohutnou přídí, která působila jako beranidlo schopné bez problému odstranit z cesty malé měsíce. A bylo tu ještě mnoho, mnoho dalších lodí.

„Nejsme tady první,“ zjistil Tresk.

„Ne,“ potvrdil jeho táta a potichu se zasmál. „Tento modrý svět byl přivítán teprve před nedávnem jako nový člen v kosmickém společenství, už ale probudil zvědavost u mnoha dalších národů galaxie. Kdo jsou naši sousedi? Můžeme s nimi provádět obchody? Jak moc je můžeme podvádět?“

„Chceme je přelstít?“ zeptal se Tresk nevěřicně.

Manurr zakroutil srstí pokrytou hlavou. „Já ne. Ale určitě se najdou lidé na Katharrlonu, kteří si myslí, že bychom měli obyvatelům planety přece jen prodávat levné elektronické šmejdy jako hodnotnou špičkovou techniku – přinejmenším do té doby, než tady někdo bude mít pojem o tom, co je opravdu high-tech a co je pouze odpad. A měl jsi vidět zářící oči Bimmiů, když zjistili, že tam dole jsou skutečně osoby, které jako romantický dárek pro své milované kupují hvězdy vzdálené stovky let. Přitom k nim tento národ nikdy nedorazí. Takže hrdý vlastník hvězdy by nemohl svůj majetek nikdy vidět zblízka, natož pak na něj klást nárok.“

„Ti musí být teda pořádně hloupí,“ zašklebil se Tresk. „Kdo může věřit, že by mohl vlastnit hvězdu? Že to nejde, to ví přece i Gróbové.“ Gróbům patřila ošklivá hranatá, rezavá vesmírná loď – a sami se jí podobali ve více

ohledech. V žádném případě se na ně nedívalo pěkně, mluvit u nich o inteligenci by bylo přehnané, ale měli sílu a svou tvrdou hlavou mohli doslova bourat zdi.

„Ano, ti lidé tam dole se mají ještě hodně co učit,“ dával mu Manurr za pravdu. „Ale proto jsme taky tady: Abychom jim ukázali, jak to v galaxii chodí. A možná se i dokonce něčemu od nich přiučili.“

„Co mě může naučit někdo, kdo je hrdý na to, že si od podvodníka koupil hvězdu?“

Manurr se na Treska významně podíval. „To brzy uvidíme, že ano? Vždycky je něco, co se od cizího národa můžeš naučit, bez ohledu na to, jak hloupý se ti může na první pohled zdát.“

Treskův knírek cukl a on zkrřížil ruce na hrudi. „No, každopádně se ještě pořád sám sebe ptám, zda kvůli této planetě stálo za to opouštět Katharrlon.“

Za nimi si někdo odkašlal.

Když se Tresk otočil, viděl prvního důstojníka *Hachmarru*, Karadéma se srstí barvy písku, jehož jméno znovu zapomněl během prvního dne cesty. „Promiňte, velvyslanče, ale váš převoz je teď připraven ke startu. Vaše zavazadla jsou kompletně naložena a taky ten... ehm... dárek pro hosta je bezpečně umístěn v nakládacím prostoru.“

„Dárek pro hosta“ byla živá mňaumořská kráva, tlustý bručoun s měděnou srstí. Tresk neměl ponětí, proč chce jeho otec darovat svým novým kolegům právě mňaumořskou krávu. Je příliš pomalá a dobrácká, než aby byla užívána jako hlídací zvíře, není na ježdění a její maso chutná jako dlouho nošené boty – ne že by Tresk někdy nějaké ochutnal. Ale na něco Manurr při tom myslet musel, protože jestli Tresk o otci něco věděl,

tak to bylo to, že vše, co dělal, předem dobře promyslel. Což u Karadémů nebylo zrovna ctností.

Manurr děkovně kývl na důstojníka. „Tak vyrazíme na cestu. Jdeš, Tresku?“

Mladý Karadém nabručeně následoval svého otce.

Vydali se na zád' lodi *Hachmarr*, kde se nacházel hangár pro dva její vesmírné raketoplány – *Dráp 1* a *Dráp 2*. Elegantní a rychlý transportér sloužil k přeletu Manurra a jeho doprovodu dolů k planetě a pak měli k dispozici malou loď k soukromým účelům.

Hachmarr sám o sobě by rovněž přistál, avšak to by bylo možné jen na velkém kosmodromu, který ale prý ležel několik tisíc megaskoků od jejich nového domova. Tam mohly bezpečně zaparkovat všechny lodě galaktických návštěvníků, jak jim vysvětlil kapitán. Přes vysílačku by samozřejmě zůstali ve spojení a v nouzovém případě by mohli během několika málo minut také dorazit na větší loď.

Tresk a jeho otec byli poslední, kteří nastupovali na palubu *Drápu 1*. Rádcové, ochranka a také trochu namyšlený pečovatel o srst Phussias – Tresk mu říkal Phussi – seděli všichni už na svých místech. Na zádi lodí šlo slyšet dobrosrdečné funění a skučení mňaumořské krávy, ale Tresk se na ni nemohl jít podívat. Brzy ji však opět uvidí, a to při slavnostním předání jejím novým majitelům.

„Pojďte se svým synem do kokpitu, pane velvyslanče,“ zvolal pilot zepředu. „Určitě nechcete zmeškat přílet na Aquaterru.“

„Ano, ano! Do kokpitu!“ zvolal Tresk a vyběhl.

„Tu nabídku rádi přijmeme,“ řekl otec, když přišel do kokpitu krátce po něm.

Pilot, podsaditý Karadém s černou srstí, se zasmál. „Tak se posaďte a vychutnejte si výhled.“

Tresk vylezl na volné místo kopilota a klouzal pohledem přes přístrojové desky. Všude byly vypínače a tlačítka a široký řídicí panel zářil jako světelné síť u nich doma na Katharrlonu během Svátku světél. Treska nikdy technika přehnaně neohromovala, ale měl rád rychlé kluzáky a stíhací letouny.

Se slabým rachotem se převozová loď odpojila od spojovacích ramen a poté začala klesat k obrovské modré kouli pod nimi. Možná že koule visela také nad nimi a raketoplán stoupal střemhlav vzhůru. Ve vesmíru, kde nebylo nahoře a dole, se to nedalo tak přesně říci.

Pilot sklonil špičatý nos *Drápu 1* a ponořili se do horní atmosféry. Trupem raketoplánu prošel otřes a před oknem kokpitu začal žhnout vytěsněný vzduch. „Aktivuji ochranné štíty,“ ohlásil muž. O jeden stisk tlačítka později raketoplán obalovalo načervenalé, třpytivé energetické pole jako vejce obaluje ochranná skořápka.

Žhnutí venku zesílilo, ale otřesy ustoupily a změnily se v lehký třes, neboť ochranný štít je chránil nejen před žářem, ale také před turbulencemi. Za nimi zůstal černý vesmír a oni se potápěli hlouběji a hlouběji do modrého nebe, které tuto planetu obklopovalo.

Pilot snížil rychlost a výhled před nimi se vyjasnil. Tresk viděl, jak se pod nimi táhne obrovitánská hnědožlutá krajina. Vzduch byl téměř křišťálově čistý. Nebyly vidět žádné mraky, alespoň ne nad tímto krajem. „Odhadovaný čas do příjezdu...,“ pilot se zarazil. „Aha, palubní počítač už zavedl planetární čas z datové sítě. Takže budeme potřebovat ještě 10 takzvaných minut.“

„Kolik je deset minut?“ zeptal se Tresk.

„Asi pět číhalek,“ odpověděl jeho táta.

„To si ale nemusím zapamatovat, že ne, Manurre?“

„Obávám se, že ano, můj synu. Když budeš vykládat našim novým přátelům o klidovkách, číhalkách a útočkách, nebudou ti rozumět.“

„Hm,“ zamračil se Tresk.

Časomíra Karadémů byla už pradávna a spočívala na průměrném trvání, které jejich divocí předci potřebovali, aby si odpočinuli, číhali na kořist a zaútočili na ni. Sto útoček byla jedna číhalka a sto číhalek byla jedna klidovka. Tresk považoval tento systém za vyloženě snadno pochopitelný. „Minuta“ oproti tomu byla zvláštní slovo, které vypadalo, že zřejmě vůbec nic neznamená.

Mezitím se ještě přiblížili k povrchu planety a Treska zaujaly detaily na něm. Viděl průmyslová zařízení a rypadla, která něco hledala v půdě. O něco později přeletěli ohromné pole z přísně uspořádaných solárních článků, ke kterým patřily bílé kontrolní budovy. Zase o něco později minuli jakési stanové městečko z bílých a červených příbytků, které se kupily kolem jezera se zelenou vodou. Vypadaly jako malé barevné kaňky v moři žluté a bílé.

Pak vyrazili přes ohromný výřez v krajině, který působil jako jizva v kůži tohoto světa. Setkávaly se tam černá země a bílé skály. Výřez se zeširoval a přecházel v nížinu, další prázdnotu plnou písku. V něm ležela divoká krása, ale v konečném součtu to bylo celé skutečně nudné.

„Takhle to tam vypadá všude?“ chtěl vědět.

„Ne, ne,“ namítl pilot. „Jsou tu také lesy a hory a města. My pouze přelétáme přes poušť, protože Aquaterra leží blízko ekvátoru – rovníku.“

„Já jsem si myslel, že Aquaterra se nachází na ostrově v moři.“

„To také souhlasí.“ Přeletěli přes pobřežní linii a najednou se před *Drápem 1* otevřel třpytící se modrý oceán. „Aquaterra leží v Atlantiku – a sice přímo v jeho středu!“

Tresk vykulil oči. Tolik vody ještě nikdy ve svém životě neviděl. Ohromilo ho to, stejně jako ho to děsilo. Karadém a voda – to byl trochu problém. Vlastně bylo vtipné, že jeho táta měl v zavazadlovém prostoru jako dárek pro hostitele zrovna mňaumorskou krávu. Možná to bylo myšleno symbolicky: Podívejte se, dovezli jsme vám mořského živočicha, i když vodu vůbec nemáme rádi, protože Karadém dokáže překonat každý strach. Nebo možná se jen podle Manurrova názoru hodila dobře k městu v moři.

Vzadu v kabině bylo slyšet obdivující – a také trochu zneklidněné – hlasy. „Na mou věru, tolik mokra. Z toho se mi ježí srst,“ naříkal Phussi, a pro někoho, kdo žil pro správné umístění každého jednotlivého chlupu, to byla pořádná noční můra.

Tresk si ostatních vůbec nevšímal. Veškerou pozornost věnoval lesknoucímu se útvaru, který se před nimi objevil. Nejdříve byl ještě tak malý, že mohl stěží odhadnout jeho opravdovou velikost. Ale když se přiblížili a jejich pilot zpomalil, Tresk si uvědomil, že je to ohromné.

„Aquaterra,“ oznámil jeho otec slavnostně.

To však už Treskovi došlo.

Zdalo se, že město leží skutečně zcela na umělém ostrově. Bylo přibližně kruhové a obklopovaly ho rozsáhlé přístavní areály. Na jednom místě viděl Tresk

přepychovou promenádu, na jiném dokonce i něco na způsob pláže. Především tam byla přístavní mola a přechodové můstky pro plavidla nejrozličnějších druhů, mezi nimi malé rychločluny, půvabné osobní lodě a těžké nákladní čluny.

Dále v centru se vyvyšovala neuvěřitelná sbírka budov: štíhlé válce, hranaté bloky, odvážné vlnité formy, některé hravě barevné nebo přísně ušlechtilé, jiné jednoduše jen ošklivé.

Různorodost byla ohromující a jen málo stavebních stylů uměl Tresk vůbec zařadit. Jeden z hranatých bloků tam určitě postavili Gróbové, zatímco za fantasticky půvabný mrakodrap, připomínající obrovský strom, bezpochyby vděčí Atheriánům. Ale tímto také už skončily Treskovy poznatky.

Mezi stavbami se rozprostírala síť nadzemní dráhy, přičemž Treska zaujaly především kulaté průhledné roury, skrze které vyrážely rychlé vozy převážející osoby. Mezi třpytivým pralesem z kamene, skla a kovu se kroutily magnetické lanovky. Kromě toho bylo ve vzduchu mnoho létajících vozidel, ačkoliv nebe nad městem bylo daleko méně plné, než Tresk vzhledem k velikosti Aquaterry předpokládal. Většina vozidel zůstala v blízkosti země, ať už z jakéhokoli důvodu.

„No?“ strčil Manurr do Treska. „Co si myslíš o našem novém domově teď?“

„Hm,“ odpověděl Tresk nabručeně. „Je tady celkem málo lezeckých stěn.“

Pilot řídil jejich plavidlo k přistávací platformě, která se nacházela na střeše komplexu mrakodrapů skoro ve středu města. Zároveň mluvil s někým přes vysílačku v jazyce, kterému Tresk nerozuměl. Tady fasády domů

v odpoledním slunci obzvlášť zářily. Kdyby Tresk musel hádat, tipoval by, že se nachází ve vládní čtvrti Aquateru. To dávalo smysl, nakonec jeho otec byl velvyslanec. Určitě ho nenechají přiletět na nějaké přístavní molo pro turisty.

Dráp 1 přistál měkce na zem. Přes sklo kokpitu už mohl Tresk zahlédnout uvítací delegaci, skupinu děsivě velkých bytostí, které nepokrývala téměř žádná srst a jejichž kůže byla částečně světlá a částečně tmavá.

„Pojď,“ řekl Manurr. „Jdeme pozdravit mé nové kolegy.“

Prošli kabinou, kde se ostatní pomalu zvedali ze svých sedadel. Manurra a Treska budou nejdříve doprovázet jenom čtyři osobní strážci. Zbytek následoval až později. „Velvyslanče,“ obrátil se jeden osobní strážce na Treskova otce. „Vy a váš syn je budete potřebovat.“ Podal mu dva páry malých stříbrných knoflíků.

„Ach, správně, děkuji.“ Manurr podal jeden z nich Treskovi, ten druhý si zasunul do špičatých, od hlavy odstávajících uší.

„Co to je?“ chtěl Tresk vědět.

„To jsou překladatelé,“ vysvětlil jeho otec. „Malé jazykové počítače, které se krmí jazyky všech bytostí, jež spolu na Aquateře obchodují. Bez nich by se tu nikdo nemohl bavit, neboť kdo ovládá všechny jazyky galaxie? Ale porozumění je klíčem k mírumilovnému soužití všech národů. Přesně o to na Aquateře jde, to ale přece víš, nebo ne? Porozumění mezi všemi národy.“

„Áno,“ odpověděl Tresk protáhle. Jeho otec v průběhu letu mluvil sotva o něčem jiném. Tresk se váhavě podíval na třpytící se knoflíky. Vůbec se mu nechtělo zacpat si jimi své pěkné uši.

„Tak dělej,“ vybízel ho Manurr. „Nasaď si je. Musíš je stále nosit. Nebo se nechceš se svými novými kamarády bavit?“

„Ještě nevím.“ O přátelích Tresk doteď vůbec nepřemýšlel. Bezpochyby se seznámí s novými dětmi. Ale že by mohli nahradit Tigru, Roaara a Shasti, tomu nechtěl uvěřit. Nicméně si zastrčil překladatele do uší. Nejdříve to zalechtalo, ale potom je téměř necítil, což znamenalo, že byly pravděpodobně celkem drahé.

Dveře přechodové kabiny *Drápu 1* se za sykotu otevřely. Manurr se narovnal, zdvihl bradu a vykročil dolů ke krátké rampě. Tresk a ochranka ho následovali.

Dvě z cizích bytostí se odpojily od skupiny a přicházely jim naproti. Jeden muž měl tmavou pleť, byl úplně bezvlasý a měl tak velkou pusou, že se Tresk ptal, co tihle tvorové jedí. Měl na sobě modré roucho s červeným zdobným vzorem, dlouhé až na zem, ruce držel složené před břichem a působil velmi vážně.

Druhý muž vypadal celkem dobře živený a měl blondáté vlasy. Přistoupil k Manurrovi s úsměvem a nataženou velkou rukou. „Velvyslanče Manurre, moje jméno je Thomas Falke. Jsem starostou Aquaterry. Ve jménu městské rady, Velké rady a všech národů vás zdravím. Srdečně vás vítám na domovské planetě lidí. Srdečně vás vítám na Zemi.“

Kapitola 1

SVÁTEČNÍ ZKLAMÁNÍ

Světlo zapadajícího slunce se odráželo od skleněných fasád přepychových budov na druhé straně čtvrti. Finn je viděl vyčnívat vysoko přes střechy domů své vlastní čtvrti, mnohem méně krásné. Byl to příslib, ležící tak daleko, a přitom jen tucet bloků odsud. Jediné světlo, které ozařovalo úzké ulice jeho vlastního okolí, bylo těch pár pouličních lamp a světelných reklam, kolem kterých projíždělo taxi. Ani ony nevypadaly nějak zvlášť slavnostně.

„Tak to teď neber tak vážně,“ vytrhl ho z pochmurných myšlenek hlas jeho otce. „Jsme spolu, a to je přece to nejdůležitější. Jen my dva. Taková malá pánská jízda.“

„Hm?“ Finn zamžikal a otočil se k němu. Ole Hansen – se slámovými vlasy, strništěm na bradě a bledě-modrýma očima – malé taxi, na jehož sedadle spolujezdce seděl Finn, nejenom řídil, ale také mu patřilo. „Co máš na mysli, tati? Nic jsem neříkal.“

„Vzdychal jsi,“ jemně mu vyčítal Ole. „Dokonce dost hlasitě.“ Potom zavrtěl hlavou. „Ale jdi, Finne. O tom všem jsme přece už mluvili. Taky bych radši strávil večer doma a slavil s tebou, ale to nejde. Já *musím* pracovat. Ty peníze potřebujeme.“

Finn kývl.

„A doma sám zůstat nemůžeš,“ pokračoval jeho otec v jízdě. Zapnul blinkr a zatočil plavidlo, vznášející se necelý metr nad cestou, doleva do ulice Konráda Zuseho. „To jsme si přeci už vysvětlili. Je ti dvanáct let. Kdybych tě nechal řídit doma samotného, uděláš z našeho bytu hřiště. Vzpomeň si na minulou neděli!“

A co je na tom špatného? myslel si Finn, ale nechal si to radši pro sebe. Jeho postarší táta by mu stejně nerozuměl. Od minulé neděle, kdy zakopl v chaosu hraček, školních časopisů a komiksů ve Finnově pokojíku, reaguje na toto téma celkem citlivě. Přitom to Finn chtěl opravdu ještě zavčas uklidit. V každém případě do té doby, než na to zapomněl.

Chlapec s černými rozčepýřenými vlasy se opět mlčky díval z bočního okénka. V ulici Konráda Zuseho převažoval průmysl nad obchodem. Světelné reklamy a obchody byste tu hledali marně, namísto toho utvářely obraz tří- až čtyřpatrové výrobní haly a kancelářské budovy, útlé boční uličky a úzká okna. Některá okna byla zalepena lepenkou a podobným materiálem – prostory tam zely prázdnotou. Také ulice Konráda Zuseho zažila už lepší časy.

Bylo 12. září. Svátek světů. Jeden z největších a nejkrásnějších svátků, které se na Aquateře slavily. Všude v bytech zrovna seděly rodiny pohromadě a užívaly si ten okamžik. Mnoho z nich si k tomu pozvalo sousedy, protože společenství bylo – obzvlášť v tento večer – to nejdůležitější jmění města. Často se jedla atheriánská krystalická ryba, chutné jídlo, které patřilo na svátek světů už téměř k tradici. Ke krystalické rybě tenkrát Atheriáni pozvali delegaci ze Země, když vesmírané

před více než čtyřiceti lety navázali první kontakt s lidstvem a přijali je do galaktického společenství. Po rybě, která se jedla buďto s bílým chlebem, rýží, nebo hranolky, v závislosti na oblasti, si dospělí dopřávali většínou sklenku šlrrrfu – oblíbené pálenky, kterou vyrobil národ Bimmiů a která snad chutnala aspoň z půlky tak nechutně, jak podle Finna smrděla.

Ale pro Finna a Oleho Hansenovy tu letos nebyla žádná krystalická ryba a žádný šlrrrf. Namísto toho se potulovali v ulicích. Jako obvykle. A právě tak jako obvykle na sebe zákazníci nechávali čekat. Kam se Finn podíval, tam viděl jen opuštěné chodníky.

„Tak jo, zkusíme to trochu víc na sever,“ řekl jeho otec a zabočil znovu do jiné ulice. „Někde přece musí být na nohou někdo, kdo by potřeboval taxíka.“

Ale nevypadalo to tak. Minuty ubíhaly, aniž by se ukázal jakýkoli potencionální zákazník. Kdyby to tak pokračovalo dál, spotřeboval by Finnův otec tento večer víc peněz za palivo, než si vydělá. Opravdu pěkně strávený svátek!

Ole Hansen se však nenechal odradit. Zatímco projížděl Evropskou čtvrtí tohoto velkého města v moři, pobrukoval si pro sebe veselé písně – jeden sváteční hit za druhým. Malý světelný řetěz, který kvůli Svátku světů položil před sebe na palubní desku, k tomu blikal, jako by udával takt: světlo, tma, světlo, tma, světlo, tma.

Finn měl rád, když byl táta veselý. Nedomáhalo k tomu příliš často, přinejmenším ne od doby, kdy se jeho rodiče rozvedli. Dospělí o tom nemluvili, když byl Finn v pokoji, ale chlapec přesto už dlouho chápal, jak je ten rozchod změnil. Každopádně se Ole trápil. Finnova matka Claire, jejíž příjmení bylo znovu Duvalová,

tím očividně trpěla daleko méně. Jednou, když Finn nemohl spát, zaslechl náhodou, jak si na ni jeho otec stěžuje u jednoho svého starého přítele. Ten nový muž v jejím životě je prý „fouňa slizký jako úhoř“, nadával tehdy Ole Hansen, a Claire se „ještě někdy znovu porozhlédne“. Finn nechápal, jak to všechno bylo přesně myšleno. Ale cítil, že se otec v takových chvílích na jeho matku dost zlobil. A především to, že jejího nového přítele nemohl vůbec vystát – třebaže ani jedno svému synovi nikdy nepřiznal.

Finn se pokaždé rozesmutnil, když nad tím přemýšlel. Miloval svoje rodiče – oba. Také nerozuměl, proč už spolu nechtěli být. Každý se přece hádá, ne? To bylo úplně normální. Také on a Anna, jeho nejlepší kamarádka, se mezi sebou pohádali. No a? To už je pryč. Kvůli tomu ještě nemusí tak vyvádět.

Ale v jednom dával tátovi za pravdu: nový přítel Claire Duvalové – Američan jménem Mitch, který vždy vypadal, jako by si zrovna umyl vlasy – opravdu nebyl příliš sympatický.

Na rohu Keplerovy aleje a ulice Aloise Zweibauma stála žena. Bylo jí asi tak čtyřicet let, měla na sobě vínový kostýmek, který působil přísně, a boty s vysokými podpatky. Kromě toho vypadala jako ne na svém místě. Na taxi zamávala téměř zoufale.

Ole zaletěl doprava a přistál. „No tak,“ zamumlal.

Žena otevřela zadní dveře vozu. „Děkuji mnohokrát,“ řekla s povzdechem, když nasedala. „Myslím, že jsem zabloudila. Váš kolega mě měl zavést do ulice Aloise Zweibauma, ne sem.“ Znělo to, jako by chtěla řidiče taxíku, který ji sem dovezl, vlastnoručně hodit do moře. Finn sraštil čelo. S údivem zkoumal ženu ve zpětném